

det egentlig meget svært at se de modargumenter, som nu anføres.

Det fremgår bl.a. af forslaget, at de mindst udviklede lande hurtigst muligt skal skaffes helt fri markedsadgang gennem bl.a. afskaffelse af handelsforvridende landbrugsstøtte, under hensyn til at udviklingslandene kan opretholde og sikre en vis landbrugsproduktion til forsyning af egen befolkning. Det er et af de punkter, der har været meget fremme i debatten allerede nu, og som i den vedtagelse, som vi støttede tilbage i maj, altså var inkluderet.

Der er en lang række aftaler i øvrigt, som også nævnes, bl.a. om, at udviklingslandene skal gives adgang til medicin, at handelspolitikken skal støtte fattigdomsbekæmpelse i udviklingslandene, at der skal sikres en teknisk og økonomisk bistand til verdens fattigste lande til at indgå i verdensøkonomien og deres deltagelse i WTO osv., osv.

Så en række af de synspunkter, der er bragt frem, kan det godt være nogle synes man skal gå endnu videre med, men der er i hvert fald taget hensyn til dem i den vedtagelse fra den 3. maj, som vi dengang var medforlagsstillere til og selvfølgelig stemte for, og som vi også bakker op i dag.

Derfor er vi også med i det forslag til vedtagelse, der jo henviser lige præcis til den linje her.

I forhold til det, der i øvrigt er sagt, vil jeg understrege det rent principielle synspunkt, at skal man på sigt have udviklingslandene op på et højere niveau, er det altså nødvendigt, at der skabes rum for private investeringer i de lande, så der kan skaffes egentlige arbejdspladser, som jo igen genererer et øget krav om bedre miljø og bedre arbejdstagerrettigheder i de her lande. Det er den helt grundlæggende forståelse, som måske kan skille nogle ad, at de private investeringer, der kan skaffe reelle arbejdspladser, er nødvendige for at få den videre proces i gang. Det er klart, at hvis ikke man har det grundlag for den videre debat, så skiller vandene, det siger jo sig selv, det er jo klart nok.

Sydafrika er i øvrigt et af de eksempler, der var på, at man i en reformproces havde brug for at markere over for udenlandske investeringer, at de roligt fortsat kunne investere i Sydafrika. Efter at apartheidregimet faldt og der kom demokrati i Sydafrika, måtte de meget kraftigt understrege, at udenlandske investeringer fortsat kunne komme til Sydafrika uden risiko for at blive nationaliseret. Det gjorde man jo med held, gudskelov, så Sydafrika stadig væk er et rimelig

produktivt land i forhold til mange andre afrikanske lande.

Det sidste, jeg vil sige, er, at vi synes i Dansk Folkeparti, det er ret paradoksalt, at det er nødvendigt at holde et møde om øget frihandel i verden i Qatar. Qatar er ikke et demokrati, det er ikke et land, hvor der er fri presse. Det er et land, hvor den tv-station, som er venner med Talebanstyret og kan udsende, hvad der foregår, har hjemme; den hører hjemme i Qatar.

Det er lige præcis det land, man vælger at holde en konference om frihandel i. Man gør det selvfølgelig, fordi man er bange for de demonstrationer, som udspandt sig i Seattle, og som jo i meget høj grad ødelagde muligheden for at få en fornuftig diskussion i Seattle. Men det er altså paradoksalt så at henlægge mødet til Qatar, hvor man holdt lokalvalg i 1999, og hvor der på de mandlige valgplakater til valget godt måtte være billeder på, men efter typisk islamisk skik forbød man kvinderne at have deres hoveder på plakaterne, når de skulle prøve at blive valgt til de her lokalråd.

Så der er nogle ting, man i hvert fald, når man alligevel er i Qatar, måske kunne tage en diskussion om med de lokale repræsentanter for styret, også i betragtning af, at man faktisk mødes for at diskutere øget frihandel og øget frihed i verden.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Thulesen Dahl har selvfølgelig ret i, at der endnu ikke er gennemført demokratisk styre i Qatar, men han burde dog glæde sig over, at der er indført presse- og ytringsfrihed, at en forfatningskommission er ved at fremlægge forslag til en grundlov, der indfører et parlament, og at det faktisk er en besindig islamisk stat, som ønsker en sameksistens mellem kristendom og islam, i modsætning til hvad hr. Thulesen Dahl går ind for.

Måske hr. Thulesen Dahl skulle overveje at tage med os andre til Qatar og møde den arabiske befolkning og på den måde måske også få nedbrudt nogle fordomme.

Så skal jeg blot takke hr. Thulesen Dahl, fordi han gør det så krystalklart, at det, der skiller vandene her, er spørgsmålet, om der skal indføres nye investeringsaftaler, som ulandene altså ikke ønsker, men som hr. Kristian Thulesen Dahl og det store liberalistiske flertal i Folketingssalen her ønsker at påtvinge dem. Det er helt præ-